

๓ วัน ที่มีค่าที่สุดในชีวิต

ชุติมา ราชภูรินทร์

P20004

ดิฉันจบการศึกษาปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี สาขาบริหารธุรกิจ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อายุ ๓๕ ปี มีพี่น้อง ๓ คน

ดิฉันได้เข้าปฏิบัติธรรมเป็นครั้งแรกในชีวิตที่วัดอัมพวัน เป็นเวลา ๓ วัน เพราะเพื่อนสนิทจากจังหวัดชัยภูมิเป็นผู้ชักชวนเมื่อปี ๒๕๔๕ และบอกว่าทุกอย่างจัดให้ฟรี ดิฉันชอบมาก ในวันสุดท้ายเป็นวันลาศีล ดิฉันได้ฟังเทศน์จากหลวงพ่ोजรัญด้วย แต่ดิฉันไม่เข้าใจในสิ่งที่ท่านสอนเรื่องกฎแห่งกรรมเท่าใดนัก และคิดในใจว่าอะไรมันจะเกิดก็ต้องเกิด แต่มีคำเทศน์ที่ติดหูดิฉันมาจนถึงทุกวันนี้คือ หลวงพ่อได้สอนให้ทุกคนสวดมนต์ทุกวัน “สวดมนต์หน่อยได้ไหม วันละ ๕ นาทีก็พอ” ดิฉันรู้สึกเหนื่อยและอึดอัดมาก แต่เวลาจะกลับบ้านรู้สึกดีมาก ๆ และอยากมาปฏิบัติธรรม ๗ วันอีกด้วย กลับมาบ้านดิฉันได้สวดมนต์พาหุงและทำกรรมฐานอยู่ได้ ๒-๓ วันแรก ก็เลิกไป เพราะคิดว่าไม่มีเวลาและน่าเบื่อ จะสวดมนต์ที่ไรเป็นต้องง่วงทุกที ทำให้ดิฉันห่างเหินไปเลย

อีก ๒ ปีต่อมา ดิฉันมีความเครียดเรื่องงานและเรื่องชู้สาว ไม่สบายใจและอยากสวดมนต์ก่อนนอน จึงหยิบหนังสือสวดมนต์พาหุงของวัดอัมพวันมาสวดก่อนนอนทุกวันได้ประมาณ ๑ เดือน จึงมาปฏิบัติธรรมที่วัดอีก ดิฉันได้กลับมาเริ่มเรียนกรรมฐานใหม่อีกครั้ง ดิฉันได้ซื้อหนังสือกฎแห่งกรรม เล่ม ๑๘ ไปอ่าน ดิฉันวางแทบไม่ลงเลย หนังสือเล่มนี้ทำให้ดิฉันมีความตั้งใจในการปฏิญาณตัวที่จะสวดมนต์พาหุงไหว้พระปฏิบัติกรรมฐานทุกวัน และไปวัดเดือนละครั้งเป็นเวลา ๑ ปี หลังจากนั้นใน

การไปวัดแต่ละครั้งของดิฉัน มีการเปลี่ยนแปลงในตัวเองที่ละเล็กละน้อย (ทางที่ดี) จนดิฉันสังเกตได้ เช่นการสวดพาทุง ดิฉันสวดทุกวัน ๆ ละ ๑๐๘ จบ การเพิ่มปฏิบัติธรรมเป็นเช้า-เย็น เดิน-นั่ง ๔๕ นาที - ๑ ชั่วโมง วันพระไม่ทานอาหารเย็นหลังบ่ายโมง หรือกินเจ ดิฉันชอบอ่านหนังสือกฎแห่งกรรมของหลวงพ่ोजรัญมาก ซื้อมาเก็บไว้ อ่านหลายเล่ม พร้อมทั้งซื้อเทป ซีดี ไปเปิดให้แม่และน้องฟัง และดิฉันได้กราบขออโหสิกรรมด้วยดอกไม้ธูปเทียนแพกับคุณแม่ด้วย ดิฉันได้เล่าเรื่องของวัดอัมพวันและประวัติหลวงพ่ोजรัญให้ญาติพี่น้องฟัง พร้อมทั้งได้แจกหนังสือสวดมนต์และพยายามชักชวนให้สวดมนต์พาทุงและมาปฏิบัติธรรม แต่แม่ของข้าพเจ้าบอกว่าม่งาย ดิฉันรู้สึกเสียใจมาก แต่ก็ไม่เป็นไร คิดว่าสักวันหนึ่งแม่กับน้องคงไปปฏิบัติธรรมเอง

ดิฉันได้ไปปฏิบัติธรรมเป็นเวลา ๗-๘ วันในวันปีใหม่และวันสงกรานต์ในปี ๔๘ ตามที่อธิษฐานไว้ ในทั้งสองช่วงดังกล่าวมีผู้คนมาเกิน ๑,๗๐๐ กว่า แต่ดิฉันก็ไม่รู้สึกอึดอัดหรือลำบากแต่อย่างใดเลย ในช่วงสงกรานต์ดิฉันตั้งใจที่จะเดินจงกรมและนั่งให้ได้ ๑ ชั่วโมงครึ่งทุกวัน ดิฉันทำทุกวันมากที่สุดแค่ ๑ ชั่วโมง ๒๐ นาทีก็ล้มตาแล้ว ในวันสุดท้ายก่อนกลับบ้านดิฉันตั้งใจจะทำให้ได้ ในช่วงเช้าแม่ชีพันธทิพย์ได้บอกให้คนที่ทำได้ ๑ ชั่วโมงครึ่ง ไปที่อาคารคามวาสี ดิฉันเดินตามเพื่อน ๆ ไปทันที แต่ในใจคิดว่าหักดิบต้องตายแน่ ๆ ดิฉันไหว้พระรอบทิศและแม่ใหญ่ ได้ตั้งสัจจะอธิษฐานจิตกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในอาคารคามวาสีว่า จะไม่ล้มตาและเปลี่ยนท่าจนกว่าจะหมดเวลา เพราะเป็นวันสุดท้ายจะกลับบ้านแล้วยังทำไม่ได้เลย

๔๕ นาทีสุดท้าย ปวดตั้งแต่โคนขาและหัวเข่าได้เริ่มขึ้นจากค่อย ๆ ซาและหายไป และทวีความเจ็บปวดมากที่สุดภายใน ๑๕ นาทีสุดท้าย ดิฉันรู้สึกว้าวุ่นมาก หน้าผากเกือบติดกับพื้น ไม่มีแขนขา การกำหนดสับสน ตีกันไปหมด ปวดหนอ เจ็บหนอ และจะตายอยู่แล้วหนอ ตายหนอ เหลือที่ผุดบนใบหน้าได้ไหลย่อยมารวมกันที่คางและหยดมาที่ฝ่ามือแต่ละหยด ร้อน อยากจะถอดเสื้อออก ดิฉันรู้ในตอนนั้นเองว่า

คนที่ใกล้จะตายเป็นอย่างไร ดิฉันปวดหัวเข่ามาก เหมือนมันถูกจับบิดหมุนเป็นวงกลมให้ขาดเป็นท่อน เหมือนกับดิฉันพยายามเด็ดขาจกจัน จิ้งหรีดทิ้ง แล้วเอามันไปแช่น้ำเพื่อทอดกินเป็นร้อยตัว ดิฉันได้ขอโหสิกรรมสัตว์เหล่านั้นและทุกคนทุกสิ่งทุกอย่างที่ดิฉันได้ล่วงเกินไป ขออย่าได้จองเวรจองกรรมกันต่อไปเลย ขอให้ผ่านพ้นเวลาแห่งความทรมานนี้ไปด้วยเถิด พร้อมทั้งนึกถึงหลวงพ่ोजรัญด้วย เพราะคิดว่าตัวเองเป็นลมไปแล้ว อยู่ดี ๆ ดิฉันก็ได้ยินเสียงของผู้หญิงท่านหนึ่งพูดขึ้นเต็มแก้วหูว่า รู้หนอ... รู้หนอ... ได้ประมาณ ๓-๔ ครั้ง ดิฉันปฏิบัติตามทันทีโดยไม่รับรู้ถึงความเจ็บปวดใด ๆ ทั้งสิ้น น้ำเสียงของผู้หญิงท่านนั้นเป็นน้ำเสียงที่ใสกังวาน มีจังหวะการพูดที่ชัดเจนเต็มแก้วหู ดิฉันกำหนดรู้หนอ...ยาว ๆ เหมือนกับเสียงนั้นบอกต่อไป ไม่มีอาการของความเจ็บปวดแต่อย่างใด จนได้ยินเสียงกริ่งหมดเวลาดังขึ้นถึงกับโล่งไปหมด ดีใจมาก ดิฉันคิดถึงแม่มากที่สุดและภูมิใจมากที่ตนเองทำได้ ตอนอุทิศส่วนกุศลให้มารดาบิดา น้ำตาดิฉันได้ไหลเป็นทางยาวอย่างไม่รู้ตัว รู้ตอนนั้นเลยว่าพ่อแม่รักเรามากที่สุด รวมทั้งประมวลความคิดนึกถึงหลวงพ่ोजรัญตั้งแต่วัดครั้งแรกจนถึงขณะนี้ด้วยว่า ท่านทำได้อย่างไร ท่านไม่ใช่พระสงฆ์ธรรมดาเลย ดิฉันน้ำตาไหล ซึ่งใจในการปฏิบัติธรรมครั้งนี้เป็นอย่างเป็นที่สุด แต่ในใจก็คิดตลอดว่าเสียงของผู้หญิงท่านนั้นเป็นเสียงของใคร เพราะในช่วงก่อนหมดเวลาจะไม่มีเจ้าหน้าที่ท่านใดมาบอกให้กำหนดเสียงดัง ๆ ก้องหูเช่นนั้นแน่นอน

การปฏิบัติธรรมในครั้งนี้ได้เปลี่ยนแปลงความคิด มุมมอง จิตใจ และพฤติกรรมของดิฉันในหลายด้าน โดยเฉพาะความซาบซึ้งใจที่มีต่อพุทธศาสนาอย่างบรรยายไม่ถูก เมื่อเทียบกับก่อนปฏิบัติธรรม ดิฉันภูมิใจมากที่เกิดมาได้พบพุทธศาสนา ได้พบหลวงพ่ोजรัญ และได้มาปฏิบัติธรรมกับท่าน ดิฉันเป็นคนเข้าใจคนได้ง่ายขึ้น ไม่เคียดแค้นเก็บความโกรธไว้ในใจเหมือนเมื่อก่อน อยากจะทำบุญมากขึ้น นึกถึงผู้มีพระคุณมากขึ้น เห็นคนที่เดือดร้อนทางทีวี ดิฉันก็พยายามส่งหนังสือสวดมนต์ของหลวง

พ่อจรัญไปให้ตามที่อยู่หน้าจอ พร้อมทั้งเขียนคำอธิบายให้ด้วย ไปวัดไหนหรือ
สถานที่แห่งใด ดิฉันจะสวดมนต์พาหุงให้ที่แห่งนั้น

ช่วงเดือนสิงหาคมปี ๔๘ ดิฉันเป็นภูมิแพ้ และไม่สบายขณะมาปฏิบัติธรรมวัน
แม่ น้ำมูกดิฉันไหลไม่หยุดขณะสวดมนต์ เดินจงกรม นั่งสมาธิ จนไม่ต้องใช้กระดาษ
ชำระเพราะกลายเป็นไซนัส เป็นที่น่าสงสัยว่าน้ำมูกได้ไหลเปื้อนเสื้อผ้าตลอดระหว่าง
สวดมนต์และทำกรรมฐานทั้งที่บ้านและที่วัด แต่เวลาปกติจะไม่มี ดิฉันคิดได้ในตอน
นั้นเองว่า เมื่อตอนเด็กดิฉันจะชอบล่อน้ำโพรงจิ้งหรีดให้ออกมา เพื่อจับตัวเป็น ๆ ไป
เล่นตามประสาเด็ก มั่นคงล่ำลักน้ำ และราดน้ำฆ่ามดแดง ดิฉันขอโหสิกรรมกับมัน
ทุกครั้งเป็นเวลา ๖ เดือน น้ำมูกค่อย ๆ หายไป และขณะนี้สุขภาพแข็งแรงดี ไม่เป็น
ภูมิแพ้แล้ว ไม่ต้องกินยาแก้แพ้เลย

ปีใหม่ปี ๔๙ ดิฉันได้มาปฏิบัติธรรม ๙ วัน ดิฉันเดิน-นั่ง ๑ ชั่วโมงครึ่งทุกวัน ใน
วันที่ ๒ ถึงวันที่ ๕ ดิฉันจะปวดหนึบที่ขาตลอดก่อนแม่เมตตา ดิฉันสงสัยมากเพราะไม่
เคยเป็นมาก่อน ในวันที่ ๕ ช่วยตีสาม ดิฉันปวดปัสสาวะมากเหมือนกับถูกมันบีบ แต่
เข้าห้องน้ำก็หาย ช่วงบ่ายดิฉันปวดขามากขึ้นและได้กำหนดปวดจนหมดเวลา ดิฉัน
ขอโหสิกรรมแม่เมตตาให้แมลงทับหลายสิบตัวที่ดิฉันเคยรีดไข่มันออกมาเล่นเมื่อ
ตอนเด็ก ๆ และเด็ดปีกมันมาติดกะติบข้าวเหนียว

ตอนเปลี่ยนท่านั่งเพื่ออุทิศส่วนกุศล ดิฉันรู้สึกปัสสาวะราดเหมือนมี
ประจำเดือน แต่ไม่ได้คิดอะไร เมื่อเดินกลับที่พักมีพี่คนหนึ่งเข้ามาทักดิฉันว่ากระโปรง
เปื้อนสี คล้ายน้ำมันเหลืองเป็นวงสีน้ำตาลที่ขอบ สีเหลืองนวลตรงกลาง ไม่มีกลิ่น
ดิฉันได้นำกระโปรงไปซักด้วยสบู่รอยเปื้อนหายไป แต่เมื่อนำไปตากแห้งกระโปรงดิฉัน
มีรอยดำเป็นคราบเห็นชัดมาก พอกลับบ้านดิฉันเอาไปให้ร้านซักรีดซักทำความสะอาด
สะอาด ใช้ไฮเตอร์เยอะมาก แต่กลับยังเป็นสีดำไปเลย ดิฉันงงมาก ไม่ทราบว่าเป็น

เพราะเหตุใด ดิฉันคิดว่ามันคงเป็นก้อนซีสต์หรือสิ่งสกปรกที่ติดอยู่ที่ปีกมดลูก ได้ออกมาในระหว่างที่แผ่เมตตา รอยเปื้อนจะคล้ายกับของเหลวที่ดิฉันรีดไข่มแมลงทับออกมา ตั้งแต่นั้นมาดิฉันไม่มีอาการปวดปีกมดลูกก่อนมีประจำเดือนเลย

ในการฟังเทศน์ของหลวงพ่อบุญในวันตรงกับวันพระ ดิฉันจะตั้งใจฟังมาก ผิดกับครั้งแรกที่มาวัด ในคำเทศน์ของท่านได้ตอบคำถามที่ดิฉันสงสัยในการปฏิบัติธรรมไว้ด้วย เช่น การหยุดหนอและกลับหนอ ดิฉันจำไม่ได้ในขณะนั้น ดิฉันก็ถามหลวงพ่อบอกไปในใจว่า ทำอย่างไรคะ แล้วดิฉันก็ได้คำตอบจากการฟังเทศน์ของท่าน รวมถึงการขอโหสิกรรมก่อนแผ่เมตตา และออกชื่อคนคนนั้นออกไปด้วย ดิฉันรู้สึกได้ถึง ความสบายใจที่ได้ออกชื่อคนที่ดิฉันเกลียดออกไปให้มีความสุขเจริญรุ่งเรือง ทำใจอยู่นาน มันยากจริง ๆ ที่จะพูดอย่างนี้ วันนั้นตรงกับวันพระก่อนปีใหม่ ๔๙ ดิฉันนั่งอยู่แถวที่ ๓ ดิฉันสังเกตเห็นหลวงพ่อบุญหันมามองมาที่ดิฉัน และได้พูดถึงการแผ่เมตตาที่หน้าผาก ตาที่สาม ให้ลูกหลานเรียนเก่ง (ดิฉันทำผิดเพราะแม่ที่ลืมนปีมาตลอด ๑ ปี) การกำหนดให้ทันสมัยทั้งในเวลาปฏิบัติและนอกเวลานั้นเป็นอย่างไร ดิฉันจะเก็บรักษาของดีนี้ไว้ชั่วชีวิต

สุดท้ายนี้ ดิฉันขอกราบขอบพระคุณในความเมตตาของหลวงพ่อบุญ ที่ได้ให้กรรมฐานแก่ดิฉัน ดิฉันได้ไหว้พระเช้า-เย็น และทำกรรมฐานอธิษฐานจิต ขอพรให้หลวงพ่อบุญมีอายุยืน มีสุขภาพแข็งแรง เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของชาวไทยตราบนานเท่านาน และขอให้พระภุมิเจ้าที่เทวดา องค์อินทร์ สัมภเวสี เปเรต สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ณ วัดอัมพวัน และศูนย์เวฬุวันขอนแก่น รวมทั้งเจ้าหน้าที่วัดอัมพวันทุกท่าน มีความสุข ความเจริญ มีความรุ่งเรืองสถาพรเทอญ...